



## شیخ عبدالحسین امینی از فعالیت صنفی تا تالیف کتاب

شیخ عبدالحسین امینی در سال 1281 هجری شمسی در شهر تبریز پا به دنیا گذاشت.

نصر: شیخ عبدالحسین امینی در سال 1281 هجری شمسی در شهر تبریز پا به دنیا گذاشت.

پدر شیخ عبدالحسین امینی از دانشمندان متقی و پرهیزگار زمان خود بود و عبدالحسین در کنار پدرش پرورش یافت و بعد از گذراندن مقدمات دانش ها در مدارس در محضر علمائی مانند سید محمد مولانا و سید مرتضی خسروشاهی و شیخ حسین، به فراگرفتن مراحل مختلف علوم اسلامی پرداخت.

وی بعد از مدتی راهی نجف شد و در آنجا نزد استادان بزرگ از جمله سید محمد فیروزآبادی و سید ابوتراب خوانساری به ادامه تحصیل نشست.

مهم ترین مشخصه ی علامه امینی این بود که در عنفوان جوانی و زمانی که هنوز چند دهه باقی بود تا کتاب «الغدیر» را به رشته تحریر درآورد، از علمای بزرگ و مراجع رده ی اول اجازه اجتهاد و اجازه ی روایت دریافت داشت.

هنگامی که به زادگاهش تبریز بازگشت، به مشاغل صنفی پرداخت و بسیار مورد توجه مردم بود. ولی از آن جهت که این شغل او را اقناع نمی کرد، بعد از زیارت نجف شروع به کار تالیف و تحقیق در آنجا کرد.

یکی از مهم ترین ویژگی هایی که غالباً در مردان بزرگ جستجو می شود همانا مساله تربیت نفسانی است. مرحوم امینی در پاکای عمل و اخلاق اسلامی و صلاح نفس نیز عالمی بود برجسته و ربانی که کمتر کسی بدین مرحله رسیده است.

علامه امینی نوه ی مولی نجفعلی مشهور به «امین الشرع» بود که وی جزو فاضلان و متقیان تبریز بود. او علاقه ی شدیدی به جمع آوری کلمات ائمه اطهار داشت و کارهایی هم کرده بود. به فارسی و ترکی شعر می سرود و نسبت این خاندان به «امینی» از همین لقب «امین الشرع» نیای آنان بود.

علامه در سال 1355 هجری قمری نخستین تالیف خود را بنام «شهداء الفضیله» در نجف منتشر کرد. از تالیفات دیگر وی تفسیر سوره حمد، ثمرات الاسفار، الغدیر فی الکتاب و السنة و الادب را می توان نام برد.

آن کتابی که امینی را برای همه می شناساند، همانا کتاب سترگ «الغدیر» است که بزرگترین منبع شیعه در عصر حاضر است و عامل اتحاد مسلمانان. یکی از عمده ترین دلایل تالیف کتاب «الغدیر» ارادت علامه به علی بن ابیطالب (ع) بود. او شیفته دریای بی کران ولایت بود و چنان در این دریای بی کران غوطه ور شد که خیال و اهداف دیگری برایش نماند.

سرانجام پس از سال ها کار بی امان آن پیکر رشید زیر خرمن ها خاک رفت. او تا چهار سال به درگذشتش اهمیتی به بیماری خود نمی داد تا آنجا که اندک اندک بیماری شدت گرفت و در تهران در روز 12 تیرماه 1349 از جهان رخت برپست. پیکر وی بعد از چند روز به نجف حمل گشت و در کنار کتابخانه ی عمومی که خود موسس آن بود به خاک سپرده شد.